

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce: T.T.H.**, narozen „X“, rodné číslo České republiky „X“, **státní příslušnost Vietnam**, trvale bytem Vietnam, Hoa Binh, cestovní pas č. „X“, v České republice naposledy hlášen k pobytu na adrese „X“, **toho času v zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem – Jezová, zastoupeného Petrem Václavkem, advokátem** se sídlem Opletalova 25, Praha 1, **proti žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ulice, 530 06 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. ledna 2015, č. j. KRPE-975-20/ČJ-2015-170022-SV,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. ledna 2015, č. j. KRPE-975-20/ČJ-2015-170022-SV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 14 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Petra Václavka, advokáta, náklady řízení ve výši 8.228 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „žalovaný“), ze dne 5. ledna 2015, č. j. KRPE-975-20/ČJ-2015-170022-SV (dále též „žalované rozhodnutí“), **žalovaný** podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), **zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění** byla podle § 125 zákona o pobytu cizinců stanovena na **30 dnů** od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 5. 1. 2015 v 10.20 hodin.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, v níž namítl, že rozhodnout o zajištění za účelem správního vyhoštění lze pouze tehdy, pokud nepostačuje k dosažení sledovaného účelu uložení jiného opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců), přičemž vyloučení užití jiného ze zajišťovacích prostředků musí být řádně odůvodněno, a to zejména v případech, kdy o správním vyhoštění dosud rozhodnuto nebylo (projednávaná věc). **Žalovaný však nijak neodůvodnil, proč je uložení zvláštního opatření v tomto konkrétním případě vyloučeno.** Absence těchto úvah přitom dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v obsáhlém vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají) **zdůraznil, že se v odůvodnění žalovaného rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi.** Své rozhodnutí hodnotí jako věcně správné a zákonné. Připomněl, že žalobce v minulosti vstoupil a pobýval na území České republiky na základě krátkodobého víza za účelem návštěvy rodiny, po vypršení platnosti víza z České republiky nevycestoval, svůj neoprávněný pobyt řešil žádostí o azyl, který mu nebyl udělen. Žalobce neopustil území České republiky ani poté, co mu bylo v roce 2004 uloženo pravomocné správní vyhoštění. Následně se žalobce pokusil legalizovat pobyt na území České republiky sňatkem s občanem České republiky a bylo mu dne 11. 1. 2006 vydáno povolení k trvalému pobytu, jehož platnost však byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 10. 2014, č. j. OAM-744-21/ZR-2014, zrušena, neboť žalobci bylo prokázáno, že se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že účelově uzavřel manželství. Poté bylo s žalobcem vedeno ode dne 17. 12. 2014 pod č.j. KRPE-104137/ČJ-2014-170022-SV řízení ve věci správního vyhoštění. Toto řízení, v němž bylo žalobci prokázáno, že na území České republiky pobýval v období od 13. 12. 2014 do 17. 12. 2014 bez víza, bylo dne 19. 12. 2014 zastaveno v souladu s ustanovením § 66 odst. 2 správního řádu, žalobci byl podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců udělen výjezdní příkaz č. GA0053325 s platností do 31. 12. 2014 a žalobce byl poučen o povinnosti vycestovat z území České republiky. Jednalo se o v pořadí druhý výjezdní příkaz, když ten první byl vydán Ministerstvem vnitra ČR již po nabytí právní moci rozhodnutí č. j. OAM-744-21/ZR-2014, jímž byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Žalobce však tyto příkazy nerespektoval, území České republiky opustit dobrovolně nehodlá, nemá prostředky k dalšímu pobytu na území České republiky a s ohledem na skutečnost, že neovládá český jazyk, si je ani není schopen opatřit. Po zhodnocení výše uvedených skutečností žalovaný dospěl k závěru, že zde existuje zcela reálné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jeho

dosavadního protiprávního jednání zcela nedostačující. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a j e d ů v o d n á .**

Předně krajský soud zdůrazňuje, že si je plně vědom toho, jak náročné úkoly a v jakém rozsahu žalovaný plní, jakož i toho, za jakých okolností je rozhodnutí o zajištění cizince vydáváno – správní orgány mají pouze omezené množství času na jeho vydání a mají k dispozici pouze omezené množství informací o cizinci, a proto nelze na jeho odůvodnění klást přemrštěné požadavky (ostatně této skutečnosti si je vědom i Nejvyšší správní soud - srov. např. bod 32 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29).

Dále si je zdejší soud vědom toho, že v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a jako N 115/53 SbNU 427, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>, Ústavní soud v bodu 126 konstatoval, že *„je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem“*.

Krajský soud si je nicméně vědom i svého postavení v soustavě správních soudů, a proto nemůže ignorovat judikaturu Nejvyššího správního, dle které (srov. rozsudek zmíněného soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS) *„institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“*. V rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„...je třeba zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 a § 124a zákona) chápat jako prostředek ultima ratio, k jehož využití přistoupí správní orgán jediné tehdy, nemůže-li žádné mírnější opatření vést ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění. V souladu se zásadou proporcionality je žádoucí, aby možnost aplikace zvláštních opatření měla své místo při rozhodování o každém zajištění za účelem vyhoštění, bez ohledu na skutečnost, zda je cizinec zajištěn podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců. Lze tedy konstatovat, že zákon o pobytu cizinců stanoví s ohledem na zásadu proporcionality a zásadu minimalizace zásahů do osobní svobody přesný postup a pořadí po sobě jdoucích fází, které musí správní orgány při navracení neoprávněně pobývajících cizinců respektovat. Za standardní situace postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje. Existuje-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování území neopustí, zváží správní orgány, zda by zamýšlenému cíli (realizaci vyhoštění) napomohlo uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. (...)Zpravidla bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití*

zvláštních opatření by měl být cizinec informován... Teprve nejkrajnějším donucovacím opatřením, které přichází v úvahu tehdy, nepostačuje-li k realizaci vyhoštění ani uložení zvláštního opatření, je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců. **Při zajištění cizince podle citovaných ustanovení je správní orgán v rozhodnutí povinen odůvodnit, proč v dané věci nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění.** **Absence této úvahy bude zpravidla znamenat nezákonnost rozhodnutí o zajištění.**¹

V daném případě tedy žalovaný byl povinen v rozhodnutí náležitě odůvodnit, proč nepřistoupil k realizaci zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a z jakých důvodů nepokládal uložení těchto opatření za dostačující.² To ovšem neučinil, když (pouze) obecně konstatoval, že „z doposud prokázaného protiprávního jednání účastnice řízení se správní orgán zcela důvodně domnívá, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b, popř. složení finanční záruky podle § 123c) zákona o pobytu cizinců je z hlediska jejího dosavadního protiprávního jednání zcela nedostačující a není zde z její strany záruka, že by z území České republiky ve stanovené lhůtě vycestovala a že by nemařila nebo neztěžovala výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Žalobce přitom se správním orgánem spolupracoval, vypovídal a uvedl všechny rozhodné skutečnosti (např. kde a kdy se zdržuje), žalovaný měl i kontakt na právního zástupce žalobce. Okolnosti tohoto případu tak užití zvláštního opatření dle názoru krajského soudu zcela nevylučovaly. Nadto o možnosti využití zvláštních opatření žalobce nebyl žalovaným informován a nemohl se proto k jejich užití ani vyjádřit.

Vzhledem k tomu, že nedostatek odůvodnění nelze nahradit podrobnou argumentací uvedenou ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, oba dostupné na www.nssoud.cz), neboť argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě měly zaznít v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto na takové dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 - 60, oba dostupné na www.nssoud.cz), nezbylo krajskému soudu než žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

V dalším řízení se žalovaný neopomene zabývat též možnými překážkami správního vyhoštění, pokud jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je totiž správní orgán povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je

¹ To ovšem neplatí za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť tehdy je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29).

² Uložení zvláštního opatření je podmíněno dvěma skutečnostmi: 1) lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a 2) neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Pro neuložení zvláštního opatření tak postačuje, že není splněna jedna z nich (srov. např. rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20).

správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné. Pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, správní orgán nesmí cizince zajistit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150). **Uvedené však platí pouze za situace, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé** (srov. bod 30 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29).

Současně však platí, že závazek dostatečného odůvodnění rozhodnutí nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument, tím méně pak nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, aby se v odůvodnění zabýval aspekty věci, které by sice za určitých okolností mohly být relevantní, nicméně v konkrétním případě jejich existenci nic nenasvědčovalo (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, a ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 - 98, publikovaného pod č. 2070/2010 Sb. NSS, ve spojení s nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, či ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06).

Pro úplnost krajský soud dodává, že v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005 - 59, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které uvádí deklaratorní výčet skutečností, odůvodňujících nebezpečí, že cizinec bude v budoucnu mařit výkon správního rozhodnutí, nebo narušovat veřejný pořádek na území České republiky, zřetelně míří především na případy, kdy cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále na případy, kdy je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.“* Skutečnost, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud demonstrativně (srov. slovo „především“) uvedl typické a často frekventované případy, kdy jsou podmínky v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců naplněny, neznamena, že naplnění těchto podmínek je omezeno výhradně jen na ty dva typové případy, které jsou v citované části rozsudku zmíněny. Vždy je třeba hodnotit okolnosti individuálního případu a zkoumat, zda na jejich půdorysu vyvstalo dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí, půjde-li o aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 152/2013 – 34).

Připomenout lze i judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které *„jednal-li cizinec opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky či jiných členských států Evropské unie, přestože neměl pro svůj pobyt splněny zákonem požadované podmínky, a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy, svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců“* (srov. např. rozsudky ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 - 56, ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 83/2012 – 31, popř. ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35).

Pokud jde o prodloužení zajištění, lze pak zmínit názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, v souvislosti s požadavky kladenými na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti*

tykající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ Jakkoli se tento názor vztahuje k řízení vedenému dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze tyto závěry bez potíží vztáhnout i na rozhodování dle ustanovení § 124b odst. 1 tohoto zákona, neboť úprava rozhodnutí o prodloužení zajištění je v obou případech identická (srov. např. rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59). **Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí též dle Nejvyššího správního soudu obsahovat** i úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012 – 59).

Jelikož žaloba byla důvodná, krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (výrok I). Soud přitom rozhodl bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Současně krajský soud úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) přiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) tvořených:

- a) odměnou advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, /§11 vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6.200 Kč,
- b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 600 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./),
- c) daní z přidané hodnoty ve výši 21 % (1.428 Kč; § 57 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o soudní poplatek, žalobce i žalovaný jsou ex lege osvobozeni od soudních poplatků (§ 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Celkové náklady řízení tedy činí 8.228 Kč.

Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. ledna 2015

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová